

Den døde kirke

Jeg har hørt en ejendommelig historie fra Øst-Afrika. Det fortælles, at der var en kirke, hvor man forstod, hvem Gud var. Man elskede hans navn og var taknemmelig for at være i hans tjeneste. Menigheden blev meget stor og samledes ofte i kirken til møder og til andet samvær for at bekræfte hinanden i, at de tilhørte den levende Guds søn. Men så skete der forskellige ting, der gjorde, at folk begyndte at trække sig tilbage fra kirken. Der kom færre og færre. Nogle opdagede, at man faktisk slet ikke behøvede at gå i kirke.

De sagde: "Man kan lige så godt være en kristen uden at søge andre kristne".

Atter andre sagde: "Man skal jo også have lov til at sove længe om morgenen", og så vendte de sig om på måtten, der var deres seng, og sov videre.

Atter andre gik ud i marken og sagde: "Man kan lige så godt tænke på Gud ude i naturen som at sidde inde i lerkirken".

Nogle sagde: "Jeg vil da gerne gå i kirke, hvis bare ikke de mennesker kom, som vi ved er nogle rigtig dårlige kristne". Der var tusinder af undskyldninger. De tænkte ikke på den levende Guds søn. De tænkte bare på sig selv, og hvad de følte, tænkte og mente.

En søndag, da der var ganske få mennesker i kirke, stod præsten frem og sagde: "Jeres kirke er død. Den skal begraves på søndag, og jeg beder jer om at fortælle alle om det i landsbyen, så de kan komme og være med til begravelsen".

Den næste søndag kan det nok være, at kirken var fuld af mennesker. Store og små, tykke og tynde, alle kom, for de ville dog gerne høre, hvad dette var. Deres kirke var død. Det lød meget besynderligt, og de følte sig meget urolige over det, for det var jo trods alt den kirke, som de havde fået deres børn døbt i, deres unge konfirmeret i osv.

Pludselig kom præsten ind ad indgangsdøren og gik op ad midtergangen med en lille kasse på skulderen. Kassen forestillede en kiste uden låg på. Den stillede han foran alterskranken, og så sagde han meget alvorligt: "Jeres kirke er død, og jeg formoder, at I gerne vil tage afsked med den". Og så bad han dem rejse sig op og i én lang række defilere forbi den døde kirke. Jeg gætter på, at alle har været meget nysgerrige efter at se, hvad det mon var, der var i kisten. De vandrede op til den og kikkede ned i den. Den geniale præst havde sat et spejl i bunden af kisten!

I kan tro, jeg ville have givet meget for at have set folks reaktion, da de lænede sig frem for at se ned på den afdøde kirke. Hvad så de? Deres eget ansigt. Disse mennesker måtte altså sige hver for sig: "Jeg er den døde kirke. Det var mit eget ansigt, jeg så".

Fra Gurli Vibe Jensen: "Derfor"
(Udvalget til fremme af
bibelkundskab, 1969).